

Kázeň z evanjelických Služieb Božích v Bratislave (Nový kostol),
utorok po 4.pôstn. nedeli, 29.3.2022, 18.00; ES 80, 83, 85, A 28; Ž 107, 1–9

Ján 12, 23 – 28: „²³ Ježiš im riekol: Prišla hodina, aby bol oslávený Syn človeka. ²⁴ Veru, veru, hovorím vám: Ak zrno pšeničné, ktoré padlo do zeme, neodumrie, ostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. ²⁵ Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto nenávidí svoj život na tomto svete, zachová ho pre večný život. ²⁶ Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje, a kde som ja, tam bude i môj služobník. Ak mi niekto slúži, uctí ho Otec. ²⁷ Teraz je moja duša vzrušená, a čo povedať: Otče, zbav ma tejto hodiny? Ale veď som na to prišiel k tejto hodine. ²⁸ Otče, osláv svoje meno! I prišiel hlas z neba: Oslávil som a ešte oslávim.“

Milí bratia a milé sestry!

V Ježišovom podobenstve o rozsievacom a štvorakej pôde (Mt 13, 3 – 23) niektoré zrná padli na kraj cesty, iné na skalnatú pôdu a zase ďalšie do trnia. – Všetky **vyšli nazmar. Rozsieváč sa tým však nenechal rozhodiť, ani odradiť** od ďalšej práce. **Neúnavne sial, rozsieval** a nejaké tie zrnká predsa len padli do dobrej zeme a priniesli veľkú úrodu: stonásobnú, šesťdesiatnásobnú či tridsaťnásobnú.

Zaostríme na to **zrnko, ktoré padlo, kam malo:** do úrodnej pôdy. Čo sa s ním stalo? **Kam sa schovalo? – Neschovalo...** „**Ak zrno pšeničné, ktoré padlo do zeme,**

neodumrie, ostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (J 12, 24).

Keď náš Pán a Spasiteľ hovorí tieto slová, v túto chvíľu nie je rozsievateľom, ktorý rozsieva zrno Božieho slova v Božom kráľovstve. V túto chvíľu **je sám Pán Ježiš zrnom pšenice,** ktoré už čoskoro padne do zeme. Sám je **tým Slovom Božím, ktorému bezprostredne hrozí, že bude umlčané.** Je zrnom, ktoré sa rozhodne, že **nebude žiť samo pre seba. Cesta tohto zrna bude** taká **tŕnistá,** ako bola Ježišova koruna z trnia, ktorú Mu posmešne nasadili Jeho nepriatelia (J 19, 2 – 3). **Zrno bude mať v ceste skaly, kamene,** ako ten balvan privalený k Ježišovmu hrobu. **No nevyjde nazmar.** Naopak. Vydá úrodu, dokonca mnohonásobnú. **Úrodu pre mnoho, mnoho, mnoho ľudí.**

Nešlo to bez kríža. Bez obete. Veď „*kto miluje svoj život, stratí ho*“ (J 12, 25a). Kto kráča po tenkej lavičke, tak tým, že sa bude chvieť strachom o život, len zvýši pravdepodobnosť, že spadne.

Ježiš nebol ten, kto vyhľadával bolesť. V Getsemanskej záhrade sa modlil: „*Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. Avšak nie ako ja chcem, ale ako Ty*“ (Mt 26, 39). Keď sa Ho pri výsluchu veľkňaz Kaifáš vypytoval na Jeho učenie a Ježiš mu odpovedal, že učil verejne, a nie

tajne, jeden zo strážcov udrel Ježiša. Nato mu Ježiš povedal: *Ak som zle hovoril, vydaj svedectvo o zlom, ale ak dobre, prečo ma biješ?* (Por. J 18, 19 – 23).

Čiže, keď Pán Ježiš vraví: „**Kto miluje svoj život, stratí ho**“, to nie je iba akési všeobjímajúci múdry, poučný výrok. Týmto výrokom Pán neradí prítomnému zástupu, ako sa správať v ohrození života. Ani ním netlčie po hlave vystrašených učeníkov. **Hovorí v prvom rade o sebe. O svojom ohrozenom živote. O tom, čo úzkosťou zoviera Jeho vlastnú dušu.**

„Kto miluje svoj život, stratí ho“, vraví Pán. Jedným dychom dodáva: „Teraz je **moja duša vzrušená**“ (J 12, 27a) – **znepokojená, zovretá úzkosťou**. Sú to veľmi osobné slová, podobne ako Pánova modlitba v Getsemane: „*Otče môj, ak ma tento kalich nemôže minúť a musím ho piť, nech sa stane tvoja vôľa*“ (Mt 26, 42). Ide o slová idúce až na dreň, až do špiku kostí, v ktorých **Ježiš odhaľuje svoju ľudskosť**. Zároveň v prítomnosti učeníkov aj cudzích ľudí v zástupe svedčí, že **to s cestou na kríž myslí vážne**, že On, čistý a svätý sa vydáva hriešnikom do rúk. **Odhaľuje pred nami, čo sa v Ňom odohráva, svoje vnútro, obavy, strach, ale aj svoju nádej i to, ako rozumie svojmu poslaniu.**

Rozhodnutie zostať na započatej ceste, navzdory hroziacej smrti, nerobí Pán Ježiš sám za seba, ale **v rozhovore s Otcom**.

Ježiš svoje: ÁNO neadresuje smrti. nevolí si smrť. Spomeňme si na pšeničné zrno. Ježiš volí z perspektívy dobrej úrody, z perspektívy naplneného života, ktorý prijíma od Otca a delí sa oň s druhými.

Žije pre druhých. Volí si jedinou možnosť, ako na tejto ceste vytrvať. Je ako dobrý pastier, ktorý život kladie za ovce, namiesto, aby vo chvíli nebezpečenstva opustil svoje stádočko. Alebo ako to zrno, ktoré ide pod zem, aby celú obec či mesto naplnila vôňa čerstvo upečeného chleba, ktorý nasýti mnohých.

Ježiš svoje: ÁNO hovorí Otcovi, o ktorom verí, že dokáže tento chlieb upiecť. *Veď som na to prišiel* (J 12, 27b), vraví Ježiš. – Aby ľudia „*mali život, a to v hojnej miere!*“ (J 10, 10b) Inak by cesta zrna do zeme nemala zmysel.

„*Otče, osláv svoje meno!*“ (J 12, 28a). Požehnaj cestu, po ktorej kráčam. Ako Hospodin – Hospodár – Hostiteľ.

V tej chvíli sa otvoria nebesá. „*I prišiel hlas z neba: Oslávil som a ešte oslávim*“ (J 12, 28b). **Ježišove slová o smrti a Boží hlas z neba idú ruka v ruku. Patria spolu ako Ježišove ukrižovanie a vzkriesenie. Vyslovené ÁNO je vzájomné.** Semienko, ktoré padlo do zeme, to nie je len Ježišov podnik. Ježiš a Otec sú v tom zajedno, sú jedného

Ducha. Boh upečie chlieb a z neho bude žiť každý, kto Mu verí. Amen.

Použitím myšlienok Kristýny Kupfovej: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)